

Sygn. akt I PK 265/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa G. K.

przeciwko Zakładowi Karnemu w T.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 lutego 2014 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 18 kwietnia 2013 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 października 2012 r. Sąd Rejonowy w C. zasądził od Zakładu Karnego w T. na rzecz G. K. określoną w nim kwotę z ustawowymi odsetkami do dnia zapłaty (pkt I) oraz oddalił powództwo w pozostałej części (pkt II).

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2013 r. oddalił apelację powoda od powyższego wyroku.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił naruszenie prawa materialnego, a to:
1) art. 223 ust. 2 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 79, poz. 523 ze zm.; dalej: „ustawa”), przez jego błędną wykładnię uznającą, że nie przysługuje mu świadczenie określone w art. 223 ust. 1 ustawy w wysokości należnego uposażenia i różnicy pomiędzy należnym

uposażeniem a wypłaconym świadczeniem określonym w art. 102 ust. 1 za cały okres pozostawania poza służbą, liczony od pierwszego dnia faktycznego pozostawania poza służbą; 2) art. 415 k.c. w związku z art. 300 k.p., przez jego błędną wykładnię uznającą, iż ponad czteromiesięczna zwłoka ze wszczęciem postępowania w sprawie ponownego nawiązania stosunku służbowego nie stanowi przesłanki zawinionej bezczynności sprawcy szkody.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez zasądzenie na rzecz powoda kwoty 2.314 zł tytułem wyrównania różnicy pomiędzy należnym uposażeniem a wypłaconym świadczeniem, o którym mowa w art. 102 ust. 1 ustawy oraz kwoty 17.077 zł tytułem szkody za zawinioną zwłokę w podjęciu postępowania o ponowne nawiązanie stosunku służbowego.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono jej oczywistą zasadnością polegającą na wadliwej wykładni art. 223 ust. 2 ustawy oraz art. 415 k.c. w związku z art. 300 k.p. W ocenie skarżącego, po pierwsze - skoro dyrektor Zakładu Karnego nadał mu prawo do świadczeń określonych w art. 223 ustawy za okres przenoszący ustawowe regulacje (od 23 grudnia 2010 r. do 18 sierpnia 2011 r.), to reguła swobody zawierania umów oraz semiimperatywny charakter norm prawa pracy uniemożliwia sądowe ograniczenie wysokości świadczeń do sześciu miesięcy oraz po drugie - ponad czteromiesięczna zwłoka w podjęciu postępowania w przedmiocie ponownego nawiązania stosunku służbowego (od 13 kwietnia do 18 sierpnia 2011 r.) w związku z uchyleniem ostatecznego orzeczenia komisji lekarskiej stanowiącego jedyną podstawę zwolnienia ze służby musi być uznana za działanie umyślne i zawinione w rozumieniu art. 415 k.c., naruszające prawne obowiązki pracodawcy oraz zasady współżycia społecznego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną.

Skarżący nie zdołał wykazać, że obraza przez Sąd drugiej instancji przepisów wskazanych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania miałyby być tego rodzaju, że prowadziłyby w oczywisty sposób do jej uwzględnienia.

Oczywistą zasadność skargi w zakresie naruszenia art. 223 ust. 2 ustawy skarżący upatruje w „sądowym ograniczeniu wysokości świadczeń” przyznanych mu decyzją dyrektora Zakładu Karnego „za okres przenoszący ustawowe regulacje”, co - w jego ocenie - narusza zasadę swobody zawierania umów i normy prawa pracy. Przy tak skonstruowanym wywodzie skarżący pomija, że po pierwsze - z decyzji o przyznaniu mu świadczenia pieniężnego na podstawie art. 223 ust. 1 ustawy wynika tylko tyle, że pozostawał poza służbą od 23 grudnia 2010 r. do 18 sierpnia 2011 r., a po drugie (co istotniejsze) - funkcjonariusz służby więziennej, podobnie jak funkcjonariusze innych służb mundurowych, nie pozostaje w stosunku pracy, ale w administracyjnoprawnym stosunku służbowym (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2008 r., II PZP 3/08, OSNP 2008 nr 17-18, poz. 249 i powołane w nim orzecznictwo). Z tego względu do świadczeń

przysługujących na podstawie przepisów ustawy nie znajduje zastosowania ani znana prawu cywilnemu zasada swobody umów, ani bliżej przez skarżącego niesprecyzowane normy prawa pracy, skoro znajdujące w sprawie zastosowanie przepisy ustawy nie odsyłają do stosowania w tym zakresie przepisów prawa pracy (art. 476 § 1 pkt 2 k.p.c.).

Odnosnie do obrazu art. 415 k.c. skarżący wskazuje na ponad czteromiesięczny „brak podjęcia jakiegokolwiek reakcji na uchylene ostatecznego orzeczenia komisji lekarskiej” całkowicie pomijając, że z poczynionych i niekwestionowanych ustaleń stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku wynika, iż po dniu 16 listopada 2010 r. nie odzyskał zdolności fizycznej i psychicznej do pełnienia służby i w związku z tym nie zostałby do niej przywrócony. Uzasadnienie dla takiej oceny stanowi już tylko art. 221 ust. 1 zdanie drugie w związku z art. 38 pkt 8 ustawy, z których wynika, że posiadanie zdolności fizycznej i psychicznej do pełnienia służby stanowi warunek ponownego nawiązania stosunku służbowego.

Wywody skarżącego wskazują, że zmierza on w istocie do rozstrzygnięcia zarzutów podniesionych w ramach kasacyjnej podstawy naruszenia prawa materialnego. Taka okoliczność nie stanowi jednak sama w sobie przesłanki uzasadniającej zaangażowanie Sądu Najwyższego, który orzeka poza tokiem instancji.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.